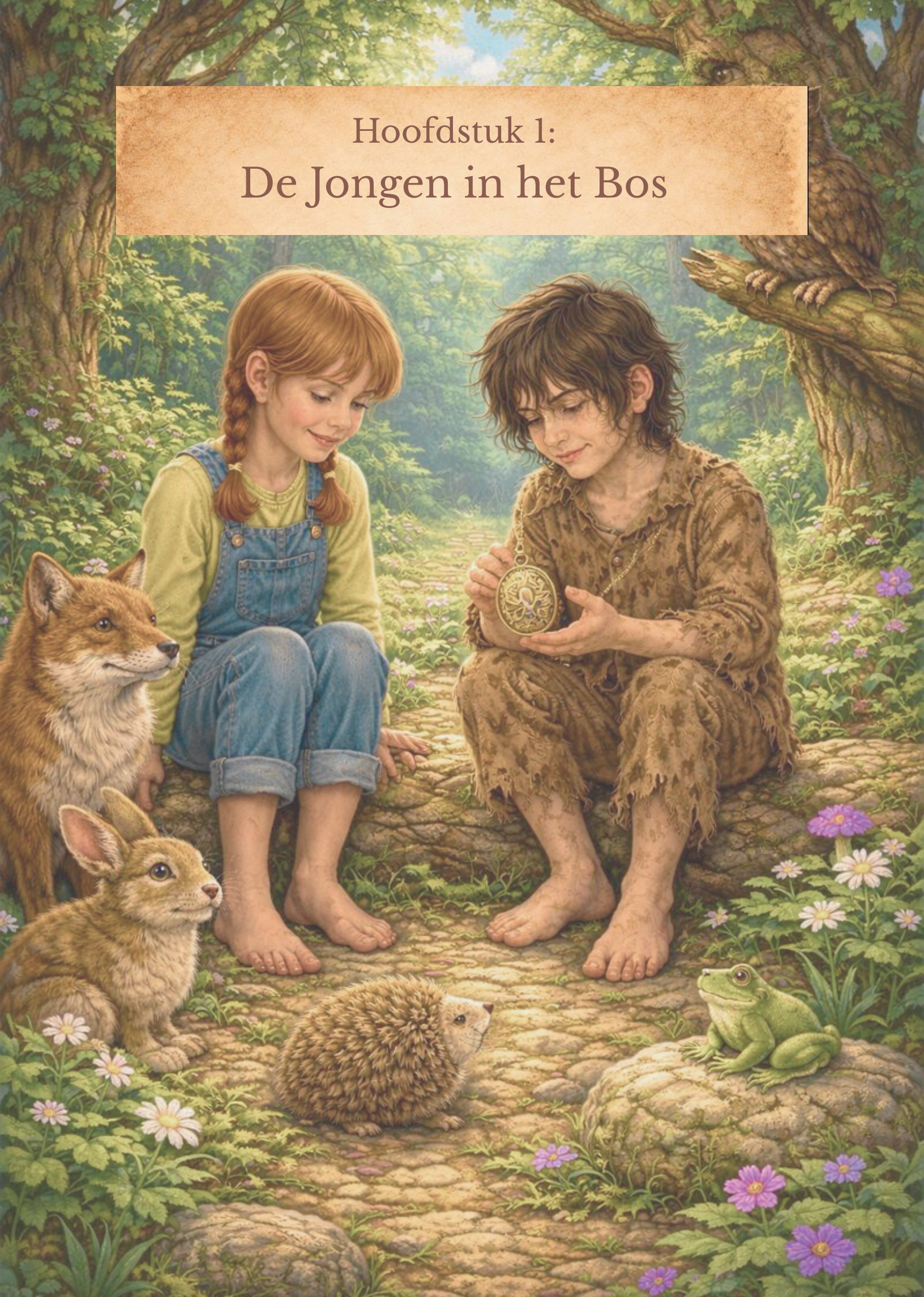

Hoofdstuk 1:
De Jongen in het Bos

Het bos vroeg in de ochtend.

De jongen zat tegen een oude boom, alsof hij daar altijd al had gezeten.

Bladeren ritselden zachtjes, ergens tikte een tak tegen een andere, en in de verte riep een vogel. Toch leek het alsof alles om hem heen in beweging was, behalve hijzelf. Hij durfde niet te bewegen.

Alsof alles wat hij zag alleen bestond zolang hij stil bleef zitten. Hij wist niet hoe hij hier was gekomen. Er was geen pad in zijn gedachten, geen herinnering die hem hierheen leidde. Hij wist alleen dat hij hier nu was. Onder deze boom. In dit bos. En dat het voelde alsof hij hier hoorde te zijn, ook al wist hij niet waarom. Toen hij probeerde na te denken, voelde het alsof zijn hoofd leeg was.

Er waren geen beelden, geen stemmen, geen verhalen die hem iets vertelden over vroeger. Hij wist niet waar hij vandaan kwam. Hij wist niet wie zijn ouders waren, of hij broers of zussen had, of er iemand was die op hem wachtte.

Er was alleen een vaag gevoel. Alsof er iets ontbrak. Iets belangrijks.

Zijn borst voelde zwaar, en even sloot hij zijn ogen. Hij probeerde zich iets te herinneren, een gezicht, een naam, een stem. Maar hoe harder hij zocht, hoe stiller het werd in zijn hoofd.

Langzaam opende hij zijn handen. Daar was het medaillon. Het was klein en rond, en het metaal glansde nauwelijks. Het zag eruit alsof het al heel oud was. Over het oppervlak liepen fijne krassen, alsof het al veel had meegemaakt. Misschien was het gevallen, misschien was het vaak vastgehouden. Het medaillon lag zwaar in zijn hand, zwaarder dan het eruitzag.

Hij sloot zijn vingers eromheen en voelde hoe zijn hart iets sneller begon te kloppen. Dit mocht hij niet kwijtraken.

Waarom wist hij niet. Maar diep van binnen voelde hij het zeker. Het medaillon hoorde bij hem. En misschien hoorde zijn verleden daar ook bij. Hij bleef nog even tegen de boom zitten, met het medaillon stevig in zijn hand, terwijl het bos zacht om hem heen ademde. En zonder dat hij het wist, begon daar, onder die oude boom, zijn verhaal.

Tussen de bomen verscheen een meisje. Ze liep langzaam, alsof ze voelde dat dit geen plek was om te rennen of luid te spreken. Haar twee vlechten bewogen zachtjes mee terwijl ze dichterbij kwam. Ze bleef een paar stappen van de jongen vandaan staan en keek naar hem, aandachtig en rustig.

De jongen zat tegen de stam van een oude boom. Zijn schouders waren licht gebogen, zijn handen lagen gesloten in zijn schoot. Hij keek op toen hij haar zag, maar in zijn ogen lag geen herkenning. Alleen een zoekende blik, alsof hij probeerde te begrijpen wat hij zag. “Hallo,” zei het meisje voorzichtig. De jongen slikte. Het duurde even voor hij antwoord gaf, alsof hij eerst moest luisteren of zijn stem het nog wel deed. “Ik weet niet wie ik ben,” zei hij uiteindelijk. “Ik weet niet hoe ik hier ben gekomen. Ik werd wakker... en hier was ik.”

Hij keek om zich heen, naar het bos dat zacht ruiste in het licht. Het leek te bewegen, maar niet dreigend. Meer alsof het ademhaalde.

Het meisje knikte langzaam. Ze stelde geen vragen die hij niet kon beantwoorden. Ze bleef gewoon staan en wachtte.

Uit het struikgewas stapte een vos tevoorschijn. Hij hield zijn kop schuin en keek de jongen aandachtig aan, alsof hij iets probeerde te herkennen. Even verderop hupte een konijn dichterbij en bleef stil zitten. Een kikker sprong op een steen en keek hen nieuwsgierig aan. Hoog boven hen landde een uil op een tak, zijn ogen groot en helder.

Zelfs de egel, die half in het gras verborgen zat, rolde zich niet op. Het bos luisterde mee.

“Ik heb alleen dit,” zei de jongen zacht. Langzaam opende hij zijn handen. In zijn handpalm lag een medaillon. Het was oud en dof, met fijne krassen in het metaal alsof het al veel had meegemaakt. Toch voelde het belangrijk, alsof het niet zomaar een voorwerp was, maar iets dat bij hem hoorde.

Het meisje voelde een rilling door haar heen gaan. Niet van angst, maar van herkenning. Ze wist niet waarom, maar iets diep vanbinnen zei haar dat dit moment niet toevallig was.

“Hoe heet je?” vroeg ze zacht.

De jongen dacht even na. Zijn wenkbrauwen trokken samen.

“Ik denk... Matheo,” zei hij langzaam.

“Maar ik weet het niet zeker.”

Het meisje glimlachte. Ze deed een stap naar voren en stak haar hand naar hem uit. “Ik ben Amelie,” zei ze.